

Mitzvah or Aveirah?

Source Sheet by Effie Klein

There are many places in the Torah where we are commanded to do something, but it seems to be a result of a sin we may have done. Therefore, we will analyze some of the cases and see what the root of the commandment really is. Before we start, there are 2 things you should be aware of:

1. This isn't going to include things like burning down an *asheira* tree, where we are getting rid of evil. It is meant as a vehicle to take something seemingly wrong and "do it right".
2. The word *mitzvah* is commonly mistranslated as a "good deed". For example it is a "good thing" to keep Shabbos. However, the root "*tzivah*" really means commandment. Not all commandments are inherently good. They may make us better people at the end of the day, but you cannot read this without first realizing that a *mitzvah* is NOT a good deed.

APPOINTMENT OF A KING

דברים י"ז:ד-כ'

(יד) כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ וַיִּרְשָׁתָהּ וַיִּשְׁבָּתָהּ בָּהּ וְאַמְרַתְּ אֲשֵׁימָה עָלֶיךָ מֶלֶךְ כְּכֹל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתַי: (טו) שָׁוִים תַּעֲשֶׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקִּרְבֵּי אֲחֵיךָ תַּעֲשֶׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תֹכֵל לִתֵּת עָלֶיךָ אִישׁ נְכָרִי אֲשֶׁר לֹא־אֲחִיךָ הוּא (טז) רַק־לֹא־יִרְבֶּה־לְּךָ סוֹסִים וְלֹא־יִשָּׂיב אֶת־הָעַם מִצֹּרֵימָה לְמַעַן הַרְבֹּות סוֹס וַיְהִינָה אָמַר לָכֶם לֹא תִסְפּוּן לָשׁוּב בַּגֶּרֶךְ תִּנְהַ עוֹד: (יז) וְלֹא יִרְבֶּה־לְּךָ נָשִׁים וְלֹא יִסּוּר לִבְבוֹ וְכִסֶּף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה־לְּךָ מְאֹד: (יח) וְהִנֵּה כָשַׁבְתָּו עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתָּו וְכָתַב לְּךָ אֶת־מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־סֵפֶר מַלְפָּנַי הַכְּתוּבִים הַלְוִיִּם (יט) וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל־יְמֵי תַיִו לְמַעַן יִלְמַד לִירְאֵה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיו לְשִׁמּוֹר אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם (כ) לְבַלְתִּי רוּם־לִבְבוֹ מֵאֲחֵיו וּלְבַלְתִּי סוּר מִן־הַמִּצְוָה יְמִין וּשְׂמֹאל לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יְמִים

עַל־מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבְנָיו בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל (ס)

Deuteronomy 17:14-20

(14) If, after you have entered the land that the LORD your God has assigned to you, and taken possession of it and settled in it, you decide, “I will set a king over me, as do all the nations about me,” (15) you shall be free to set a king over yourself, one chosen by the LORD your God. Be sure to set as king over yourself one of your own people; you must not set a foreigner over you, one who is not your kinsman. (16) Moreover, he shall not keep many horses or send people back to Egypt to add to his horses, since the LORD has warned you, “You must not go back that way again.” (17) And he shall not have many wives, lest his heart go astray; nor shall he amass silver and gold to excess. (18) When he is seated on his royal throne, he shall have a copy of this Teaching written for him on a scroll by the levitical priests. (19) Let it remain with him and let him read in it all his life, so that he may learn to revere the LORD his God, to observe faithfully every word of this Teaching as well as these laws. (20) Thus he will not act haughtily toward his fellows or deviate from the Instruction to the right or to the left, to the end that he and his descendants may reign long in the midst of Israel.

שמואל א ח'ה'-כ"ב

(ה) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הִנֵּה אַתָּה זֹקֵנָה וּבְנֶיךָ לֹא הִלְכוּ בְּדַרְכֶיךָ עִתָּה שְׂיִמָּה לָנוּ מֶלֶךְ לְשִׁפְטֵנוּ כְּכָל־הַגּוֹיִם (ו) וַיִּרַע הַדָּבָר בְּעֵינֵי שְׂמוּאֵל כִּאֲשֶׁר אָמְרוּ תִּנָּה לָנוּ מֶלֶךְ לְשִׁפְטֵנוּ וַיִּתְּפִלֵּל שְׂמוּאֵל אֶל־יְהוָה (פ) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׂמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹל הָעָם לְכָל אֲשֶׁר־יֹאמְרוּ אֵלַיךְ כִּי לֹא אֶתְּךָ מֵאִסּוּ כִּי־אֲתִי מֵאִסּוּ מִמֶּלֶךְ עָלֵיהֶם (ח) כְּכָל־הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר־עָשׂוּ מִיּוֹם הָעֵלְתִי אֶתְּךָ מִמִּצְרַיִם וְעַד־הַיּוֹם הַזֶּה וַיַּעֲזֹבֵנִי וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּן תַּמָּה עָשִׂים גַּם־לָךְ (ט) וְעַתָּה שְׁמַע בְּקוֹלָם אֲךָ כִּי־הָעֵד תַּעֲיִל בְּהֶם וְהִגַּדְתָּ לָהֶם מִשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עָלֵיהֶם (ס) (י) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אַתְּ כָּל־דְּבָרֵי יְהוָה אֶל־הָעָם הַשְּׂאֵלִים מֵאֵתוֹ מֶלֶךְ (ס) (יא) וַיֹּאמֶר זֶה יִהְיֶה מִשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עָלֵיכֶם אֶת־בְּנֵיכֶם יִקְחָ וְשָׂם לוֹ בְּמַרְכָּבֹתוֹ

וּבְפָרְשָׁיו וּרְצֹוּ לִפְנֵי מְרַכְבָּתוֹ (יב) וְלָשׂוּם לוֹ שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי חֲמִשָּׁים
 וְלַחֲרֹשׁ חֲרִישׁוֹ וְלִקְצֹר קְצִירוֹ וְלַעֲשׂוֹת כְּלֵי־מִלְחָמָתוֹ וְכָלֵי רֶכֶבוֹ (יג)
 וְאֶת־בְּנוֹתֵיכֶם יִקַּח לְרִקְחָוֹת וְלִטְבַּחֹת וְלֵאֲפוֹת (יד) וְאֶת־שְׂדוֹתֵיכֶם
 וְאֶת־כְּרָמֵיכֶם וְזִיתֵיכֶם הַטּוֹבִים יִקַּח וְנָתַן לְעַבְדָּיו (טו) וְזֵרְעֵיכֶם וְכִרְמֵיכֶם
 יַעֲשֶׂר וְנָתַן לְסָרִיסָיו וְלְעַבְדָּיו (טז) וְאֶת־עַבְדֵיכֶם וְאֶת־שְׂפָחוֹתֵיכֶם
 וְאֶת־בַּחֲוָרֵיכֶם הַטּוֹבִים וְאֶת־חֲמוּרֵיכֶם יִקַּח וַעֲשֵׂה לְמִלְאָכָתוֹ (יז) צֹאנֵיכֶם
 יַעֲשֶׂר וְאַתָּם תִּהְיוּ־לוֹ לְעַבְדִּים (יח) וְזַעֲקוּתֵם בַּיּוֹם הַהוּא מִלִּפְנֵי מַלְכְּכֶם
 אֲשֶׁר בָּחַרְתֶּם לָכֶם וְלֹא־יַעֲנֶה יְהוָה אֶתְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא (יט) וַיִּמְאַנּוּ הָעָם
 לְשִׂמְעֵבְקוֹל שְׂמוּאֵל וַיֹּאמְרוּ לֹא־כִי אִם־מֶלֶךְ יִהְיֶה עָלֵינוּ (כ) וְהִזְיִינוּ
 גַם־אֲנָחְנוּ כְּכֹל־הַגּוֹיִם וְשִׁפְטָנוּ מִלְּכֹנֵנוּ וַיִּצְא לִפְנֵינוּ וְנִלְחַם אֶת־מִלְחַמָּתָנוּ
 (כא) וַיִּשְׁמַע שְׂמוּאֵל אֵת כָּל־דְּבָרֵי הָעָם וַיְדַבֵּר בְּאָזְנוֹ יְהוָה (פ) (כב)
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׂמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹלִם וְהִמְלַכְתָּ לָהֶם מֶלֶךְ וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל
 אֶל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל לָכוּ אִישׁ לְעֵירוֹ (פ)

I Samuel 8:5-22

(5) and they said to him, “You have grown old, and your sons have not followed your ways. Therefore appoint a king for us, to govern us like all other nations.” (6) Samuel was displeased that they said “Give us a king to govern us.” Samuel prayed to the LORD, (7) and the LORD replied to Samuel, “Heed the demand of the people in everything they say to you. For it is not you that they have rejected; it is Me they have rejected as their king. (8) Like everything else they have done ever since I brought them out of Egypt to this day—forsaking Me and worshiping other gods—so they are doing to you. (9) Heed their demand; but warn them solemnly, and tell them about the practices of any king who will rule over them.” (10) Samuel reported all the words of the LORD to the people, who were asking him for a king. (11) He said, “This will be the practice of the king who will rule over you: He will take your sons and appoint them as his charioteers and horsemen, and they will serve as outrunners for his chariots. (12) He will appoint them as his chiefs of thousands and of fifties; or they will have to plow his fields, reap his harvest, and make his weapons and the equipment for his chariots. (13) He will take your daughters as perfumers, cooks, and bakers. (14) He will seize

your choice fields, vineyards, and olive groves, and give them to his courtiers. (15) He will take a tenth part of your grain and vintage and give it to his eunuchs and courtiers. (16) He will take your male and female slaves, your choice young men, and your asses, and put them to work for him. (17) He will take a tenth part of your flocks, and you shall become his slaves. (18) The day will come when you cry out because of the king whom you yourselves have chosen; and the LORD will not answer you on that day.” (19) But the people would not listen to Samuel’s warning. “No,” they said. “We must have a king over us, (20) that we may be like all the other nations: Let our king rule over us and go out at our head and fight our battles.” (21) When Samuel heard all that the people said, he reported it to the LORD. (22) And the LORD said to Samuel, “Heed their demands and appoint a king for them.” Samuel then said to the men of Israel, “All of you go home.”

רמב"ן על דברים י"ז:י"ד

(א) ואמרת אשימה עלי מלך על דעת רבותינו (ספרי ראה סו, סנהדרין כ א) כמו "ואמור אשימה עלי מלך", והיא מצות עשה, שיחייב אותנו לומר כן אחר ירושה וישיבה, כלשון (דברים כב ח): "ועשית מעקה לגגך" וזולתם. והזכיר "ואמרת", כי מצוה שיבואו לפני הכהנים הלויים ואל השופט, ויאמרו להם 'רצוננו שנשים עלינו מלך'. ולפי דעתי עוד, שגם זה מרמיזותיו על העתידות, שכן היה כששאלו להם את שאול, אמרו לשמואל (שמואל א ח ה): "שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים", וכן כתוב שם (שמואל א ח כ): "והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו וגו'", כי מה טעם שתאמר התורה במצוה "ככל הגוים אשר סביבותי", ואין ישראל ראויים ללמד מהם ולא לקנא בעושי עולה! אבל זה רמז לענין שיהיה, ולכך באה הפרשה בלשון הבינוני, כאשר פירשתי כבר.

Ramban on Deuteronomy 17:14

...

דרשות הר"ן י"א:ט'-י"א

(ט) וזה היה חטאם של ישראל בדבר המלוכה אשר שאלו, והוא ענין נתקשו בו הרבה מן הראשונים, כי אחרי שהיו מצווים להקים עליהם מלך כמו שנאמר כי תבא אל הארץ וגו' ואמרת אשימה עלי מלך ואמרו רז"ל (סנהדרין ב) שהיא אחת מג' מצות שנצטוו ישראל בכניסתן לארץ א"כ מה פשעם ומה חטאתם כששאלוהו:

(י) אבל על דעתי הוא כך, שהם רצו שעקר המשפט במה שבין אדם לחבירו יהיה נמשך מצד המלכות, והוא אומרו (שמואל א' ח') ויתקבצו כל זקני ישראל ויבואו אל שמואל הרמתה ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים, ופירושו אצלי הוא כך שהם ראו שמה שצריך לסדור המדינה יהיה מתוקן כשימשך מצד המלכות משימשך מצד השופט, ולכן אמרו הנה זקנת ולא תוכל לשפוט עוד ובניך אינם ראויים שיחול בנו הענין האלהי על ידיהם כי אינם הולכים בדרכיך, ולכן ראוי שיהיה לנו מלך ושיהיה משפטנו על פיו, והוא אמרם שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים, והם שגו בזה כי בני שמואל עם היות שלא היו חסידים כאביהם מ"מ לא היו מעוותי משפט כמ"ש בפ' במה בהמה יוצאה (שבת נו) אמר ר"ש בר נחמני אמר ר' יונתן כל האומר בני שמואל חטאו אינו אלא טועה שנא' ויהי כי זקן שמואל וכו' ולא הלכו בניו בדרכיו בדרכיו הוא דלא הלכו הא מחטי לא חטאו אלא מה אני מקיים ויטו אחרי הבצע ויקחו שוחד שלא עשו כמעשה אביהם שהיה שמואל הצדיק מחזר בכל מקומות ישראל ודנם בעריהם שנאמר וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט את ישראל והם לא עשו כן אלא ישבו בעריהם כדי להרבות שכר לחזניהם ולסופריהם, וכיון שלא היו מעוותי משפט ימשך מצד שופטם את ישראל כפי התורה שיחול ענין האלהי בהם, אלא שישראל נטו בעת ההיא יותר לתקון קבוצם המדיני, ואלו שאלו להם מלך בסתם שיאמרו

שימה לנו מלך, או שיבקשוהו לסבת תקון מלחמותיהם לא ימצא להם בדבר הזה עון אשר חטא אבל מצוה, אך הי' חטאתם באמרם שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים, שרצו שיהיו משפטיהם נמשכים מצד המלכות לא מצד שופטי התורה, ויורה על זה מה שכתוב אחריו וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך לשפטנו, לא אמר כאשר אמרו תנה לנו מלך בלבד כי לולי אמרו כן לא היה רע בעיניו, אבל מה שהוקשה לו באשר אמרו לשפטנו, ומפני זה אמר ה' לשמואל לא אותך מאסו כי אם אותי מאסו ממלוך עליהם. כי הם בוחרים בתקון ענינם הטבעי משיחול בהם ענין האלי.

(יא) וכשהוכיחם שמואל לא נעתקו מכונתם אבל היטיבו מעט שאלתם לומר כי אינם שואלים המלך מצד המשפט לבד אבל מצד תקון מלחמותיהם, והוא אמרם והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם מלחמותינו, ולכן הוכיחם שמואל ואמר גם עתה התיצבו וראו את הדבר הגדול הזה אשר ה' עושה הנה קציר חטים היו אקרא אל ה' ויתן קולות ומטר. ופירושו הוא דעו שגתכם אשר בחרתם בבמה שיראה בעיניכם מתוקן סדור עניניכם הטבעי, שאינו כן. אבל הדבר בענין האלהי משנה ענין הטבעי ברצונו, כי הנה קציר חטים היום איננו ראוי לגשם ומטר כפי ענינו הטבעי, אבל מצד ענין. האלהי הדבק בי אקרא אל ה' ויתן קולות ומטר. ולכן היה ראוי לכם לבחור יותר במה שיחול ממנו הענין האלהי בכם והוא משפט השופטים שכתוב במשפטו את העם משפט צדק יותר ממשפטי המלכות אשר יעשה כרצונו, שזה ההבדל בין השופט והמלך. שהשופט משועבד יותר למשפטי התורה מהמלך, ומפני זה הזהיר המלך וצוהו שיהא לו ספר תורה שני ויביא עמו, וזהו אמרו והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו וגו' והיתה עמו וגו' לבלתי רום לבבו, כלו' שמתוך שהמלך רואה שאינו משועבד למשפטי התורה כמו השופט צריך אזהרה מרובה לבלתי יסור מן המצוה ימין ושמאל ולבלתי רום לבבו מאחיו כפי היכולת הגדול

שנותן לו הש"י, אבל בשופט לא הוצרך בכל אלו האזהרות לפי שיכלתו מוגבל כפי משפט התורה באמרו ושפטו את העם משפט צדק, והזהירו שהמשפט ההוא לא יטהו בשום פנים באמרו לא תטה משפט.

Darashos HaRan 11:9-11

(9) And this was the sin of Israel in requesting a king, a matter which many of the earlier authorities find very perplexing, viz.: if they were commanded to appoint a king, as it is written (Deuteronomy 17:14): "And when you come to the land... and you will say: 'I will place a king over me...'", this being one of the three things they were commanded to do upon entering the land, according to our sages of blessed memory (Sanhedrin 20b) — then what was their sin in requesting a king?

(10) In my view it was this: they desired that the administration of justice between man and his neighbor be preponderantly in the hands of the king. This is the intent of the verse (I Samuel 8:4-5): "And all the elders of Israel gathered together and they came to Samuel to Ramah, and they said to him: 'You have grown old, and your sons have not gone in your ways; now place a king over us to judge us as all the nations.'" I understand this as follows: The Jews saw societal good as being better served by a king than by judges. Therefore, they said: "You are old and cannot judge anymore, and your sons are not worthy of investing us with the Divine Immanence, for they do not walk in your ways. Therefore, it is fit that we have a king and that we be judged through him." This is the intent of "Place a king over us to judge us as all the nations." And they were greatly mistaken in this. For the sons of Samuel, though they were not so saintly as their father, were still not perverters of judgment, as stated by our sages of blessed memory (Sabbath 55b): "R. Shmuel b. Nachmani said in the name of R. Yonathan: 'All who say that the sons of Samuel sinned are greatly mistaken, as it is written (I Samuel 9:1-3): "And it was when Samuel became old... and his sons did not walk in his ways" — they did not walk in his [exceptionally saintly] ways, but they did not sin. How then, am I to understand (Ibid 2): "And they turned aside after profit, and they took bribes, and they perverted judgment"? They did not emulate the example of their father. For Samuel, the righteous one, would make the circuit of all the places of the Jews and judge them in their cities, as it is written (Ibid 7:16): "And he made the circuit of Beth-El, Gilgal, and Mitzpeh, and he judged Israel." But his sons did not do thus, but sat in their

cities in order to increase the income of their deputies and scribes." And since they did not, for all of this, pervert judgment [in the literal sense], their judging of the Jews in accordance with the Torah would still have resulted in Israel's being invested with the Divine Immanence, but the Jews at that time gave greater priority to governmental considerations. If they had simply asked "Place a king over us," or if they had specifically requested a king to lead them in their wars, there would be no sin in this, but, to the contrary, it would be a mitzvah. Their sin lay in asking: "Place a king over us to judge us as all of the nations," the judgment to come from the king and not from the judges of the Torah. This interpretation is substantiated by Samuel's reaction (Ibid 8:6): "And it was evil in Samuel's eyes when they said: 'Give us a king to judge us.'" It is not simply written "Give us a king," for if they had said only this, it would not be evil in his eyes. What disturbed him was "to judge us." and because of this G-d said to Samuel (Ibid 7): "It is not you they have rejected, but they have rejected My rule over them." That is, they prefer natural government to Divine Immanence."

(11) And when Samuel reproved them, they did not abandon their original intent, but only slightly ameliorated their request, saying that they desired a king not for judgment alone but for leadership in war. This is the intent of (Ibid 20): "And we, too, will be as the other nations, and our king will judge us, and he will go out before us, and he will fight our wars." And, therefore, Samuel rebuked them afterwards, saying (Ibid 12:16-17): "Even now, stand and see the great thing that the L-rd will do before your eyes. It is the time of the wheat harvest today; yet I will call upon the L-rd and He will bring thunder and rain." That is, know that you have erred in choosing a king on the basis of the assumption that your natural needs will be better served thereby. For it is not so, but, to the contrary, one who cleaves to the L-rd can alter the natural order according to His will. For it is the time of the wheat harvest today, a time of no rain within the natural order; but, by means of the Divine Immanence that cleaves to me, I will alter the natural order and He will bring thunder and rain. Therefore, you should have chosen what would have been likely to invest you with the Divine Immanence — the justice of the judges, concerning which it is written: "and let them judge the people a righteous judgment" — more than the justice of the king, who judges according to his will. For this is the difference between the judge and the king, the judge being more subservient to the justice of the Torah than the king. It is for this reason that the king was exhorted and commanded to have

a second Torah scroll with him (Deuteronomy 17:18-20): "And it shall be, when he sits upon his throne of kingdom, let him write for himself... and let it be with him... that his heart not raise itself above his brothers and that he not depart from the mitzvah..." That is, because the king sees that he is not so subservient to the laws of the Torah as the judge he requires additional exhortation not to depart from the mitzvah right or left and not to vaunt himself above his brothers because of the great powers given him by the Blessed One. But the judge does not need all of these exhortations because his powers are confined to the judgments of the Torah alone, as written: "and let him judge the people a righteous judgment," and he was already exhorted not to turn from these judgments in any way whatsoever, viz. (Ibid 16:19): "Do not pervert judgment."

רד"ק על שמואל א ח'ה'ב'

(ב) שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים. אמרו רבותינו ז"ל ג' מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ למנות עליהם מלך ולמחות זרע עמלק ולבנות בית הבחירה אם כן למה היה הדבר רע בעיני ה' לפי שבתרעומת שאלו אותו ולא לשם מצוה כי אילו אמרו תנה לנו מלך שישפטנו ביושר ובאמונה לא היה הדבר רע בעיני שמואל שהרי הכתוב מעיד כי בניו לא היו שופטים ישרים או אילו אמרו נבא לפניך ותשפטנו אתה כל ימי חיך אחר שאין אתה יכול לחזר על המקומות היו אומרים טוב או אם אמרו נמנה בעצתך מלך עלינו אחר שאתה זקנת והמלך ישפטנו ויכיחנו ויהיה מוראו עלינו לשמור דרך ה' זו השאלה היתה טובה אבל כשאמרו שימה לנו מלך זה היה רע ומיעוט בטחון בהשם ועוד שאמרו ככל הגוים והם לא היו צריכים ככל הגוים אם היו שומרים דרך ה' כי הוא לוחם את מלחמותם והם אמרו ויצא לפנינו ונלחם את מלחמותינו לפיכך אמר הקב"ה לשמואל לא אותך מאסו כי אותי מאסו ממלוך עליהם ואין כונתם שימאסו אותך למשפט כי אינם רוצים מלך בדבר המשפט לבד כי די היה להם בך כל ימי חיך אבל עתה כשמצאו עילה לשאול שופט שאלו מלך ואותי מאסו ממלוך עליהם וסלקו

בטחונם ממני, ובדברי חז"ל מחלוקת מהם אמרו למה נענשו על שהקדימו ככל הגוים ומהם אמרו לא בקשו להם מלך אלא להעבידם ע"ז שנאמר שימה וגו' והיינו אנחנו ככל הגוים ומהם אמרו זקנים שבהם כהוגן שאלו שנאמ' שימה עלינו מלך לשפטנו ועמי הארץ שבהם קלקלו שנאמר והיינו גם אנחנו ככל הגוים:

Radak on I Samuel 8:5:2

...

ספרי דברים קנ"ו

- (א) כי תבוא אל הארץ. עשה מצוה האמורה בענין, שבשכרה תכנס לארץ.
- (ב) אשר ה' א-להיך נותן לך. בזכותך.
- (ג) וירשתה וישבתה בה. בשכר שתירש תשב.
- (ד) ואמרת אשימה עלי מלך ככל וגו'. (סנהדרין נב) ר' נהוראי אומר, ה בגנאי ישראל הוא מדבר, שנאמר (שמואל א ח) כי לא אותך מאסו, כי אותי מאסו ממלוך עליהם.
- (ה) אמר ר' יהודה, והלא מצוה היא מן התורה לשאול להם מלך, שנאמר שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' א-להיך בו, ולמה נענשו בימי שמואל? מפני שהקדימו על ידם.
- (ו) ככל הגוים אשר סביבותי. ר' נהוראי אומר, לא בקשו להם מלך אלא להעבידם עבודת כוכבים, שנא' (שמואל א ח) והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם את מלחמותינו.

Sifrei Devarim 156

- (1) (Devarim 17:14) "When you come to the land": Do the mitzvah prescribed herein, in reward of which you will enter the land.
- (2) "which the L-rd your G-d gives to you": in your merit.

- (3) "and you inherit it and you inhabit it": As a reward for inheriting it, you will inhabit it.
- (4) "and you say: I shall place over myself a king, as all the nations that are around me": R. Nehorai says: This verse speaks in denigration of Israel, as in (I Samuel 8:7) "For it is not you (Samuel) that they have rejected (in asking for a king), but it is Me whom they have rejected from reigning over them."
- (5) R. Yehudah said: Is it not a mitzvah of the Torah to ask for a king? viz. (*Ibid.* 15) "Place shall you place over yourself a king, whom the L-rd your G-d shall choose"? Why, then, was Israel punished for this in the days of Samuel? — Because they (the "ignoramuses" of that generation) preempted them (the elders) by placing "like all the nations that are around us" (before "to judge us").
- (6) R. Nehorai said: They sought a king only to lead them to idolatry, as it is written (I Samuel, *Ibid.* 20) "And we, too, will be like all the nations, and our king will judge us and go out before us, and fight our wars."

The appointment of a king was completely our decision, and G-d knew we were going to make it. (For a discussion of free will vs. G-d knowing the future, ask a competent Rav as opposed to a high school senior). He, therefore, set the ground rules and foundation so we know what G-d wants from us when this inevitably happens. It was not a problem that we asked for a king, rather why we asked for one. By saying we wanted to be like other nations, it was not *l'shem mitzvah*, and the fact that he was to lead us into battle meant we weren't placing our complete faith in G-d. That's why G-d told Shmuel that they weren't rejecting him, rather they were rejecting Hashem. Oftentimes, we think that people can do better than Hashem, and it ultimately leads to our downfalls. We see by Yosef that he was stuck in jail for 2 more years because he put his faith in the *sar hamashkim* and not in Hashem completely. We should all be humbled enough to realize this. Sometimes, it takes a major catastrophe to realize this. Hopefully we realize before tragedy strikes.

AISHER YIFAS TO'AR- TAKING A CAPTIVE WOMAN AS A WIFE

דברים כ"א:י"ד

(י) כִּי־תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנִתְּנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיָיו
 (יא) וְרָאִיתָ בְּשָׁבוּיָהָ אִשָּׁת יִפְתָּ־תָּאָר וְחִשְׁקָתָבָהּ וְלִקְחָתָהּ לָהּ לְאִשָּׁת (יב)

והביאתה אל־תוף ביתך וגלחתה את־ראשה ועשתה את־צפרניתה (יג)
 והסירה את־שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את־אביה
 ואת־אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה
 (יד) והיה אם־לא חפצתה ושלחתה לנפשה ומכר לא־תמכרה בכסף
 לא־תתעמר בה תחת אשר עניתה (ס)

Deuteronomy 21:10-14

(10) When you take the field against your enemies, and the LORD your God delivers them into your power and you take some of them captive, (11) and you see among the captives a beautiful woman and you desire her and would take her to wife, (12) you shall bring her into your house, and she shall trim her hair, pare her nails, (13) and discard her captive's garb. She shall spend a month's time in your house lamenting her father and mother; after that you may come to her and possess her, and she shall be your wife. (14) Then, should you no longer want her, you must release her outright. You must not sell her for money: since you had your will of her, you must not enslave her.

ספרי דברים רי"ד:א'

(א) והיה אם לא חפצת בה. הכתוב מבשרך שאתה עתיד לשנאותה.

Sifrei Devarim 214:1

(1) (Devarim, *Ibid.* 14) "And it shall be, when you do not desire her":
 Scripture apprises you that you are destined to hate her.

רש"י על דברים כ"א:י"א:ב'

(ב) ולקחת לך לאשה. לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, שאם אין הקבלה מתירה ישאנה באסור אבל אם נשאנה סופו להיות שונאה, שנאמר אחריו "כי תהיין לאיש וגו'", וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה, לכה נסמכו פרשיות הללו (תנחומא):

Rashi on Deuteronomy 21:11:2

(2) [AND THOU DELIGHTEST IN HER,] THAT THOU WOULDST TAKE HER FOR THY WIFE) — Scripture is speaking (makes this concession) only in view of man's evil inclination (his carnal desires) (Kiddushin 21b). For if the Holy One, blessed be He, would not permit her to him as a wife, he would nevertheless marry her although she would then be forbidden to him. However, if he does marry her, in the end he will hate her, for Scripture writes immediately afterwards, (v. 15) "If a man have two wives, one beloved, and another hated, etc." and ultimately he will beget a refractory and rebellious son by her (v. 18). It is for this reason that these sections are put in juxtaposition (Midrash Tanchuma, Ki Teitzei 1).

מדרש תנחומא, כי תצא א'א'

(א) כי תצא למלחמה. שנו רבותינו, מצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. וראיתבשביה וגו', וגלקחה את ראשה ועשתה את צפרניה כדי שלא תמצא חן בעיניך מה כתיב בתריה, כי תהיין לאיש נשים וגו'. נשים בבית, מריבה בבית. ולא עוד, אחת אהובה ואחת שנואה, או נשתיהן שנואות מה כתיב אחריו, כי יהיה לאיש בן סוּרר ומורה. כל מאן דנסיב יפת תאר, נפיק מנייהו בן סוּרר ומורה. שכן כתב בְּדוּד, על שחמד מעכה בת תלמי מלך גשור בצאתו למלחמה, יצא ממנו אבשלום שבקש להרגו, ושכב עם עשר פלגשיו לעיני כל ישראל ולעיני השמש, ועל ידו נהרגו מישראל כמה רבבות, ועשה מחלקת בישראל, ונהרג שמעי בן גרא ושבע בן בכרי ואחיתפל, ולמפיבשת (ולאיש בשת) הרג, והשליט ציבא על כל בית שאול. ותניא, רבי יוסי אומר, וכי מפני שאכל בן סוּרר ומורה חצי ליטרא בשר ושתה חצי לוג יין חי אמרה תורה יצא לבית דין ויסקל. אלא הגיעה תורה לסוף דעתו של בן סוּרר ומורה, שסופו לגמור נכסי אביו עם הסריקין שאכל ושתה עמהן, ומבקש למודו ואינו מוצא, ויצא לפרשת דרכים והורג ומלסטם את הבְּרִיּוֹת, ואמרה תורה, ימות

וְכַיִּי וְאֵל יְמוֹת חַיִּיב, שְׁמִיתָתָן שָׁל רְשָׁעִים הִנָּאָה לָהֶם וְהִנָּאָה לְעוֹלָם. בֶּן
 סוֹרֵר וּמוֹרֵה, כְּתִיב אַחֲרָיו, כִּי יִהְיֶה בְּאִישׁ חֲטָא מִשְׁפָּט מוֹת וְהוּמָת. אִם
 נִצָּל מִזֶּז, לֹא נִצָּל מִזֶּז. לְמַדְנֹו, שְׁעֵבֶרָה גּוֹרֶרֶת עֵבֶרָה. וּמִצְוֵה גּוֹרֶרֶת מִצְוֵה,
 מִזִּין. דְּכִתִּיב: כִּי יִקְרָא קוֹן צָפוֹר לְפָנֶיךָ, שְׁלַח־תִּשְׁלַח וְגו' לְמַעַן יִיטֵב לָךְ
 וְהֵאֲרַכְתֶּימִים. אַחֲרָיו מָה כְּתִיב: כִּי תִבְנֶה בַּיִת חֲדָשׁ, תִּזְכָּה לְבָנוֹת בַּיִת
 חֲדָשׁ וְלַעֲשׂוֹת מַעֲקָה. מָה כְּתִיב אַחֲרָיו, לֹא תִזְרַע כְּרֶמֶךְ כְּלָאִים, תִּזְכָּה
 לְכָרֶם וְלִזְרַעֲשָׂדֶה. מָה כְּתִיב אַחֲרָיו, לֹא תִחְרַשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמוֹר, תִּזְכָּה
 לְשׂוֹרִים וְחֲמוֹרִים. מָה כְּתִיב אַחֲרָיו, לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִז, תִּזְכָּה לְבָגְדִים
 נְאִים מִן צָמֵר וְלְבָגְדִים נְאִים מִפְּשָׁתִים מָה כְּתִיב אַחֲרָיו, גְּדָלִים תַּעֲשֶׂה
 לָךְ, תִּזְכָּה לְמִצְוֹת צִיצִית. מָה כְּתִיב אַחֲרָיו, כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, תִּזְכָּה
 לְאִשָּׁה וְלִבְנִים. הֲרִי לְמַדְנֹו, שְׁמִצְוֵה גּוֹרֶרֶת מִצְוֵה, וְעֵבֶרָה גּוֹרֶרֶת עֵבֶרָה.
 לְפִיכָךְ נִסְמְכוּ פְרָשִׁיּוֹת אֵלֹו זֶז לְזֶז.

Midrash Tanchuma, Ki Teitzei 1:1

...

It would seem that the Torah is letting us succumb to our desires, as we see the positive
 commandment of "aishes yifas to'ar". The reason brought down as to why we have this is
 because as the adrenaline kicks in in a time of battle, the testosterone levels rise and the brain is
 being "shut down" as it were, and we can only act based off emotion.

Below is an excerpt from Asher Becker explaining the psychology behind this:

"The אור החיים explains that when אדם הראשון sinned, many precious נשמות were taken captive
 by
 the סטרא אחרא, the forces of evil in the world, and those נשמות were captured in the souls of the
 converts, as we see that many great people came from the non-Jews, such as שמעיה רות,
 ואבטליון,
 and אונקלוס.

When a pure נשמה clings to an impure one, and the pure נשמה can't positively influence the
 impure one, then the pure נשמה is stuck there until it's freed. For example, the נשמה of ר' חנינא
 בן
 ר' חנניאל was stuck to the נשמה of חמור בן חמור, for it says in פרשת וישלח רחבת ידים, and רחבת is a
 ראשי

ר' חנינא בן תרדיון for תיבות When דינה שכם raped, the negative piece of his soul clung to the positive piece of דינה's soul.

When one performs a מצוה they become cloaked in the light of the שכינה, and they drive out the evil, and particularly when one is a שליח מצוה they're protected from any harm, for the אור השכינה protects them from חטא.

When a person engages in a mitzvah, Hashem allows that person to see the יפת תואר, the beauty in the non-

Jewish woman, he has connected to the positive aspect of her soul. The וזשקת פסוק emphasizes בזה, meaning you don't desire the woman herself, but rather what is within her, the spiritual beauty hidden deep beneath the surface. Therefore the ספרי notes that the יפת תואר of היתר doesn't

merely apply to a beautiful woman, but it even extends to someone who isn't particularly beautiful, for the idea behind יפת תואר isn't simply the physical attraction, rather it's extracting the spiritual beauty hidden beneath the surface."

Being that there is no physical attraction, but the desire to cling to the pure *neshama* within, we allow the man to take this captive woman. By cutting her nails, letting her cry, and doing all of those other things to make her less attractive, the physical mask is removed and all that's left to see is the pure *neshama*.

Source Sheet created on Sefaria by Effie Klein